

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

THE FLORENCE BARCLAY

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ

ΤΑΝ ή Τζέιν γύρισε από το μακρινό ταξίδι της, την πρώτη της επίσκεψη την έκανε στον παλιό, οικογενειακό φίλο της, τον γιατρό Μπράντ. Ο Μπράντ τη δέχτηκε με χαρά και με πατρικό ενδιαφέρον τη ρώτησε αν το ταξίδι την είχε ωφελήσει. Η Τζέιν τον βεβαίωσε πως ένοιωσε πολύ καλά τον έαυτό της και πως είχε ξαλαβρή τη χαρά της ζωής με το ταξίδι της. Είχε πολλά ενδιαφέροντα να του διηγηθώ, μα για να του τα πη χρειαζόταν πολλή ώρα και γι' αυτό του πρότεινε να δεηθούν μαζί εκείνο το βράδυ.

— Έτσι, είπε ή Τζέιν, δεν θά αισθανθώ τόσο πολύ τη μοναξιά μου την πρώτη βραδείά της επιστροφής μου στο Λονδίνο.

— Άς γίνει το θέλημά σου, μικρούλα μου! της απάντησε ο γιατρός. Θά αναβάλω την αναχώρησή μου για τη Σκωτία γι' αύριο.

— Θά φύγετε για τη Σκωτία; ρώτησε ή νέα. Έχετε κανέναν άρρωστο εκεί;

— Ναι... Τον γνωρίζετε μάλιστα! Είνε ο καύμενος ο Ιτάλμαν, ο νεαρός ζωγράφος, ο οποίος τυφλώθηκε...

— Τυφλώθηκε!! φώναξε με φρίκη ή Τζέιν.

— Άλλοίμονο, ναί! Το δυστύχημα συνέβη σε μία κυνηγετική

έκδρομή. Τα σκάγια του όπλου κάποιου αδελφου κυνηγού τον χτύπησαν στο πρόσωπο και, παρ' όλες τις προσπάθειες της επιστήμης, ο δυστυχισμένος νέος έχασε το φως του... Αλλά, Τζέιν, τί έχεις; Τί έιασθες, μικρούλα μου;... Τόση εντύπωση σου έκανε... Σε νόμιζα πιο γενναία... "Ω! τί ήλιθιος πού είμαι! Σε τρώμαξα, δεν έπρεπε να σου τό πω έτσι άποτομα... Λησμόνησα πως είνε φίλος σου...

— Και... δεν... υπάρχει έλπίς; τραύλισε ή νέα.

— Καμιά δυστυχώς! Πηγαίνω συχνά και τον έπισκέπτομαι, τον παρηγορώ, τον ένθαρρύνω. Άυριο μάλιστα, πρόκειται να του στείλω μία νοσοκόμο. Αυτή θά τον περιποιείται, θά είνε γραμματεός του και σύντροφός του...

— "Ω! γιατρέ, καλέ μου φίλε... Δεν ξέρετε... μα έπρεπε να τά πω όλα σε σας, πού μ' αγαπάτε... πού είστε ο καλύτερος φίλος μου... Ο Τζέραλτ μ' αγαπούσε κι' εγώ... να... κι' εγώ τον αγαπούσα... Κι άν έφυγα για το μακρινό αυτό ταξίδι, τό έκανα για να ξεχάσω.

— Δεν έννοώ!... Άφοϋ αγαπίασα-στε, γιατί δεν παντρευθήκατε;

— Γιατί;... Γιατί φοβήθηκα τό μέλλον! Είμαι μεγαλύτερη άπ' αυτόν, κι' έπειτα δεν είμαι όμορφη... καταλαβαίνετε... Φοβήθηκα λοιπόν κι' άρνήθηκα όταν με ρώτησε άν θέλω να γίνω γυναίκα του.

— Φταχή μικρούλα! Και τόν αγαπάς πάντοτε, έ;

— Ναι, φίλε μου, γι' αυτό ή ξαφνική είδησις του τρομερού δυστυχημάτος του με τάρραζε πολύ... Άλλά θά φύγω, θά πάω κοντά του...

— Αυτό θά ήταν σωστή τρέλλα! Έπειτα δεν θά δεχόταν... δεν δεχεται κανέναν! Μονάχα τό γιατρό, τόν ύπρητέ του, τόν πιστό Σίμσον, και ή νοσοκόμο πού...

— Γιατρέ!... Στο διάστημα του μεγάλου πόλεμου ζργάστηκα μαζί σας στο στρατιωτικό νοσοκομείο... Ξέρετε λοιπόν πως μπορώ... Ναι... Πρέπει... Θέλω να γίνω εγώ ή νοσοκόμος του, ή γραμματεός του, ή σύντροφός του... Φίλε μου, καλέ μου φίλε, δεν θά μου άρνηθήτε αυτή τη χάρη!...

Ο γιατρός δίσταζε. Εύρισκε πώς ήταν παράτολμο, επικίνδυνο αυτό πού του ζητούσε ή νέα, αλλά μπροστά στην έπιμονή της, ύποχρησε και της ύποσχέθηκε πως θά την έπαιρευ μαζί του την άλλη μέρα. Συμφώνησαν μόνο ότι θά την παρουσίαζε στον Τζέραλτ σαν μία ξένη, και δεν θά του φανέρωνε τό

πραγματικό της όνομα.

— Έσως να βρω εκεί την εύτυχία μου! ψιθύρισε ή Τζέιν μ' εύγνωμοσύνη.

— Είθε, παιδί μου! άπάντησε ο γιατρός συγκινημένος.

***

Μέρες τώρα ή Τζέιν βρισκόταν κοντά στον Ντάλμαν, έκτελώντας χρέη νοσοκόμου, με τ' όνομα Ρόζμαρκ Γκρέϊ, όταν ο γιατρός Μπράντ πήγε πάλι να τον έπισκεφθώ.

Οι δύο άνδρες έμειναν πολλή ώρα κουβεντιάζοντας μαζί και στο τέλος ο Ντάλμαν, είπε με φανερά ταραχή:

— Τώρα πού ξέρετε τό μυστικό μου, καταλαβαίνετε, γιατρέ μου, γιατί ή παρουσία της προστατευομένης σας, της Μίς Ρόζμαρκ Γκρέϊ, μου είνε τόσο άδυνηρή. Όμολογώ πως έχει όλα τά προτερήματα πού μου είπατε. Δεν είνε μία άπλή νοσοκόμος για μένα, αλλά κάτι παραπάνω. Είνε μία άφοσιωμένη σύντροφος, ή όποια προσπαθεί να διασκεδάσει τις φριχτές... τις άπαίσιες ώρες της ανία μου... της παντοτεινής νύχτας μου... Η φωνή της όμας μου κάνει καλό, μοιάζει τόσο πολύ με τη φωνή 'έκείτης'... της Τζέιν... Άκόμα άντηχεί σ' αυτία μου τό τραγουδι της... Θυμάστε, γιατρέ, εκείνο τό βράδυ στο μεγάλο της δουκίσιος του Μέλντρομ, όταν τραγούδησε τό «Ροάκιον»... Πόσο αισθανόταν τα γλυκά λόγια της ρομαντίσας!... Φίλε μου, όρκιστήθω μου πως δεν με γελάτε, πως ή Μίς Γκρέϊ δεν είνε ή...

— Φίλε μου, γιατί δεν έχετε έμπιστοσύνη σε μένα; Η Μίς Γκρέϊ είνε ένα εξαιρετικό πλάσμα! Άρκει να σας πω ότι, με την πρόφασι πως θά πηγαίνω να περάσω δύο μέρες σε μία φιλική της οικογένεια, έμεινε τις δύο αυτές μέρες κλεισμένη στην κάμαρά της μ' ένα έπίδεμο στα μάτια της, με τό σκοπό ν' αντίληφθώ καλύτερα τη σκληρή τύχη σας, τόν πόνο σας, τις άνάγκες σας... Άλλά, να την! Έρχεται! Η ίδια θά σας πη καλύτερα τις έντυπίσεις της από τη δοκιμή της εδω. Στο διάστημα αυτό, εγώ θά πάω να έπισκεφθώ τόν φίλο μου, γιατρόν Μακένζι.

— "Ω! Μίς Γκρέϊ, φώναξε ο Τζέραλτ με συγκίνηση, γιατί να υποέληθητε σ' αυτή τη θυσία; Σας είμαι εύγνωμων, αλλά τρέμω, φοβώμαι με τη σκέψη πως μία μέρα θά φύγετε και θά πάτε να στήσετε ή φωλιά σας με τό ταίρι πού σας άείζει... κι' εγώ, θά μείνω πάλι μόνος μου στη φοβερή μοναξιά μου.

— Κύριε Ντάλμαν, δεν πρέπει ν' απελπίζεστε... Μπορεί να υπάρχη και για σας εύτυχία. Μπορεί να υπάρχη μία άφοσιωμένη καρδιά πού θά δεχόταν να συμμερισθώ τόν πόνο σας, και να τόν άνακουφίσω... Νομίζω πως άν ο αγαπημένος μου έχανε τό φως του, εύχαριστός θά άφιερωνόμουν όλοκληρη σ' αυτόν, για να τόν περιποιούμαι και να γλυκάνω τις πικρές του, τη δυστυχία του! Και τη νύχτα χωρίς φως, οι δύο μας θ' άπολαμθανάμε καλύτερα την μοναξιά μας μέσα στο πυκνό σκοτάδι, πού θά φωτιζότανε άπο την αγάπη μας!...

— Σας εύχαριστώ, Μίς Γκρέϊ, πού μου άποκαλύπτετε τούς θησοαυρούς της άφοσιώσεως σας. Όστόσο, σας εύχομαι, ο εύτυχής άνδρας πού θά κερδίσει ή καρδιά σας, να μη βρισκείται στη σκληρή ανάγκη να σας υποβάλει σ' αυτή τη δοκιμασία... Άν θέλετε, μπορούμε να διαβάσουμε την αλληλογραφία πού έφερε ο Σίμσον.

— Έλπίζω να μη σας δυσαρέστησα, κύριε Ντάλμαν, με όσα σας είπα, αλλά πού δούσατε τό θάρρος να σας άνοιξω την καρδιά μου, να σας πω σε ποιο σημείο αγαπώ τόν... άρρασθωνιαστικό μου!

— Μπα! Όσοτε είστε άρρασθωνιασμένη! Μα τότε διαφέρει τό πράγμα!... Πολλές φορές μάλιστα άναρωτιόμουν άν υπήρχε ο εύτυχής αυτός θνητός!

— Εύτυχής!... Δυστυχώς, μάς χώρισε μία παρεξηγησις. Έγώ φταίω... αλλά κι' αυτός δεν κάνει τίποτε για ν' αγαπίσσουμε

Η Τζέιν πήγε και κάθισε μπρός στο πιάνο...

■ πάλι. "Ω! αν ήξερε πόσο λαχταρά η καρδιά μου γι' αυτόν! "Αλλά φοβούμαι πως δεν μ' αγαπά πειρά, πως δεν θα θέληση να με συγχωρέσει!..

—Δέν τό ξέρετε! "Ισως αν ήξερε πόσο τον αγαπάτε!.. Κι' έγω αγάπησα, Μις Ρόζμαρκ, μά στάθηκα άτυχη, γιατί εκείνη δεν μ' αγαπούσε, και ζω τώρα με τη γλυκεία ανάμνησή της, με την εικόνα της που θα την βλέπω πάντοτε με τά μάτια της ψυχής μου!.. Θέλετε να τη δείτε;

—Νά την ιδώ;

—Ναι, αν θέλετε, πηγαίνετε στο πλαγιινό δωμάτιο. Θά βρθητε ένα πίνακα σκεπασμένο με κόκκινο ύφασμα. Την ζωγράφισα έκ μνήμης!

Η Τζέιν έσκέπασε τον πίνακα και με κατάπληξι άντίκρισε τό πορτραίτο της, τόσο ωραίο, τόσο ζωντανό, ώστε έμεινε κατάπληκτη.

—Λοιπόν, Μις Ρόζμαρκ, γιατί δεν μιλάτε; Πέστε μου τη γνώμη σας!

—Θέε μου! ψιθύρισε ή Τζέιν. "Εδώσατε ψυχή στο πορτραίτο αυτό, μία ψυχή που μεταμορφώνει τό πρόσωπο και τό κάνει... σγεδρόν ωραίο!

—Ετσι είναι στην πραγματικότητα, αλλά όπως λέτε, ή ψυχή άντανακλάται στο πρόσωπο, και ή ψυχή αυτή άποκαλύφθηκε σέ μένα, γιατί την αγαπούσα! Γι' αυτό, δέν θέλω κανέναν άλλος να ιδή αυτό τό πορτραίτο και θέλω να τό έξαφανίσω. Κανείς δέν πρέπει να μάθη τό μυστικό μου, αφού "εκείνη" δέν θέλησε να τό καταλάβη... Σκεπάτοε τό πάλι, σάς παρακαλώ, κι' έλάτε να μου διαβάσετε τά γράμματά μου.

Η Τζέιν σκέπασε τό πορτραίτο και πλησίασε στο γραφείο. Ο Τζέραλτ έπαιρνε ένα-ένα τά γράμματα και προσπαθούσε να μαντεύσει τίνος ήταν τό καθένα. Τέλος έδωσε ένα μεγάλο φάκελλο στη Τζέιν:

—Είνε "εκείνης", ψιθύρισε. Διαβάστε το!

Με χέρια που έτρεμαν από συγκίνηση, ή Τζέιν άνοιξε τό γράμμα. Ήταν ή άποφασιστική στιγμή, τό τελευταίο της "ά-τούς".

"Αγαπητέ μου Τζέραλτ, τού έγραφε. "Αφού δέν θέλεις να μου επ'τρέψης να έλθω κοντά σου, αναγκάζομαι να σου γράψω όσα έχω να σου πώ. "Αν όμως δέν έχεις πλήρη έμπιστοσύνη στη γραμματιά σου, πές της να μη διαβάση παρακάτω...

—Νά σταματήσω, κύριε Ντάλμαν;

—Όχι, έξακολουθείστε, Μις Γκρέϊ!

"...Τό γράμμα αυτό, Τζέραλτ, έξακολούθησε να διαβάξη ή νε-είνη ή έξουλόγησής μου. Σού είπα ψέμματα! Σ' αγαπούσα, Τζέραλτ, κι' έξακολουθώ να σε λατρεύω, πολυαγαπημένο μου... "Απορώ, μάάλιστα, πως δέν τό είγες καταλάβει... "Αλλά φοβήθηκα! Σχεφθήκα πως θα έρχόταν μία μέρα, που θα μ' έβλεπες άσχημη και γρηιά, και τότε, Τζέραλτ... φοβήθηκα τά γενιά σου, φοβήθηκα μη σε χάσω, και προτίθησα να σου πώ ψέμματα... "Ω! πώς να ξεχάσω εκείνο τό βράδυ, στην ταράτσα, όταν, μετά τό τραγούδι μου, που τόσο σε συγκίνησε, μου ζήτησες να γίνω γυναίκα σου. "Η καρδιά μου, όλο τό "είναι" μου, φώναζε "ναι", και τά χείλη μου είπαν "όχι"... "Εμψυχες άναστασιμένης. "Ω! γιατί να μην έμεινής τότε!... Κι' αν έπέστρεφες μετά μισή ώρα, θα μ' εύρωσες άκόμα στην ίδια θέση, να κλάω με σπαραγμένη την καρδιά, για την χαμένη εύτυχία μου! "Αναγνωρίζω τό λάθος μου και σου ζητώ συγγνώμη... Γούαρνε μου δυό λέξεις μόνο: «Σ' συγχωρώ», και στείλε αυτές τίς δυό λέξεις στή..."

—Στή; ρώτησε ό Ντάλμαν με συγκίνηση.

—Στή γυναίκα σου! ψιθύρισε ή Τζέιν με άπέραντη τρυφερότητα.

—Δέν θα την συχωρέσετε, κύριε Ντάλμαν; ρώτησε σιγά.

—Νά τη συχωρέσω, για ποίο λόγο; Δώστε μου χαρτί και πένα, μία λέξις άρκει!..

Και με μεγάλα γράμματα, ό Ντάλμαν έγραψε τη λέξι: «ΕΛΑ!» Η Τζέιν τότε σηκώθηκε, πήγε και κάθισε μπρός στο πιάνο και χτύπησε τά πρώτα "άκρόντια" του «Ροζάριο». Και ξαφνικά άκούστηκε ή γλυκεία φωνή της:

—"Η ώρες που περάσαμε μαζί, αγάπη μου, είναι σαν τά μαργαριτάρια του κομπολογιού... Κάθε μαργαριτάρι, ειδή και μία προσευχή, την όποια κάθε μέρα επαναλαμβάνουν τά χείλη μου...."

Ο Τζέραλτ σηκώθηκε άπότομα, και με τά χέρια άπλωμένα μπροστά του, με την τραγική εκείνη κίνηση τών τυφλών, διευθύνησε διοτακτικά ώς τό πιάνο. Τά δάκτυλα του άκούστησαν στα μαλλιά της Τζέιν, τά χάιδεψε άπαλά και με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση και αγάπη, ψιθύρισε:

—Τζέιν! αγαπημένη μου! "Εσύ ήσουν λοιπόν; Δέν με άπάτησε ή καρδιά μου!

Η Τζέιν έγειρε στην άγκαλιά του:

—Σέ λατρεύω! είπε μονάχα.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΙΓΗ

(Τού ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ)

Γέρο κισσέ και ζαλιανά,
και γλήη που άνθίζεις,
έρημοκλήσια που ή φροχή
ρεμβάζει τό θεό,
μέλισσα που ακατάλαστα
λογάκια ψιθυρίζεις,
εις τό βροστό που πλάττουμε
σε χόρτο άνθηρο.

"Ω, άνεμοι, ό, κρύματα,
ό, δάση που γεννάτε
τά δνεμα σε σκεπτιζό
διαβάτη βραδινό,
καρφο που λέρντετε χρυσοί
στά δένδρα άποζάτω,
κι' άστέρια όπου λέρντετε
άπό τόν ουρανό.

Γή με τά σάχνια,
θάλασσα με τά μαργαριτάρια,
κρύματα με τούς στενωμοούς,
τραγουδία τών πουλιών,
κρύματα π' άναστενάξετε
μέσα άπό τά χορτάρια,
και μολυντήρια παγερά
τών τοίχων τών παληών.

Ψύξις πώχεις νέα μορφή,
σε κάθε νέο βήμα,
φύλλα, φύλλες, βαγούλαρα,
που ή αύρα σάς κινεί,
μη κάνετε καιμιά βόη
γυρω σ' άπό τό νημά,
όπου κομμάτι τό παιδί
κι' ή μάνα του θνητεί.

(Μετάρφ. ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗ)

ADIEU SUZON

(Τού Α. MUSSET)

Χαίρε, Suzon, φοδόλευχη Ξανθούλα,
που μ' έκανες για λίγο εύτυχή,
στις πιο γοργές αγάπες μας τυχαίες
να λαχταρά χαρούμεν' ή ψυχή.
Μη τάχα ξεφω τώρα, που σ' άφηνω,
που τ' άπορω που με φέρνει τό καιρό;
Κι' όμως πηγαίνω μακριά από σένα,
μακριά στα Ξένα,
με βήμα βιαστικό.

Φεύγω, κι' επάνω στα θεριά μου χείλη
μη κλαι άκούη τό ύστερο φιλή!
Στό στήθος μου, θεάτρελλη Ξανθούλα,
σαν γέροντες την Ξανθή σου κεφαλή,
όγ! νοιώθεις ή καρδιά μου πως σπαράζει;
Τό στήθος μου χτυπάει χαρούμο.
Κι' όμως πηγαίνω μακριά από σένα,
μακριά στα Ξένα,
και πάντα σ' αγαπάω.

Τό άλογο μου Ξω μου έτοιμάζουν,
ζώμια, τελλήη μοχή, να μη μπορώ
μαζή κι' εσε να πάω στο ταξίδι,
άτιμητο για μένα θησανό.
Φεύγω, γελάς γελάς, μοχή μαριόλα,
γελάς σαν νεραϊδοπούλο τελλό.
Κι' όμως πηγαίνω μακριά από σένα,
μακριά στα Ξένα,
μαζή από δω!..

"Αχ! πόση λύπη, πόση εύτυχία,
αγάπη μου σ' αυτό τό χωρισμό!
Πώς με μεθούν κι' αυτά τά δάκρυά σου,
που της καρδιάς σου χρίζουν τόν καιμό.
Μοθ δίνει έλεύδα ή ματιά σου τώρα,
παρηγοριά, στην όσα τη στενή.
Κι' όμως πηγαίνω μακριά από σένα,
μακριά στα Ξένα,
και ή καρδιά θνητεί.

"Αν είν' γραφτό, Suzon, να με ξεχάσης,
αγάπησε με άκόμα μια στιγμή.
Τόν έρωτα, σαν φτωχικό λουλούδι,
στην άγκαλιά σου κλείσει τη θεομή.
Χαρά! κοντά σου μέν' ή εύτυχία,
μαζή μου ή ενθύμηση περνώ,
και τηνε παίρνω μακριά από σένα,
μακριά στα Ξένα,
να ζή παντοτεινά.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΩΝ

(Τού ΕΡΡ. ΧΑΪ'ΝΕ)

Στέκουν ψηλά στον ουρανό,
τ' άστέρια χαρροκίενα,
και χρόνια τούρ άμέτρητα
κτυπιούνται έρωτευμένα.
Μιλούν μια γλώσσα μυστική,
γλώσσα χαριτωμένη...

Κανείς άπ' όλους τούς σοφούς
δέν την καταλαβαίνει.
"Εγώ την έξεσοκλίσα,
και την μιλώ νεράκι,
γιατ' είχα δάσκαλο καλό,
τ' όραίο της προσώπακι.